

— Това не е хубаво, Стефане! Прави друга работа, но това не е позволено.

— Тогава: донесете ми печена кокошка и бѣклица вино!

— Тоя киратия трѣбва да е лудъ!

— Имате право, ефендимъ! — казали дошлитѣ българи да го освобождаватъ съ поржчителство. — Такъвъ е. Никого си нѣма и затова върши тия работи по чаршиитѣ на Тулча . . .

И правовѣрнитѣ мохамедани го пускатъ. Такъвъ човѣкъ по тѣхниятъ законъ не можелъ да се сѣди . . .

Еднажъ, срещу велики заговѣзни, той възседналъ на конь съ главата надолу и краката нагоре и така обиколилъ три пѣти голѣмия дворъ на Хаджи Искра. Цѣлата махала се събрала да го гледа. На другъ единъ празникъ, той повдигналъ, на облогъ, една голѣма желѣзна котва, която никой не можалъ да по-мръдне¹⁾.

Между тия волности, които проявявалъ Караджата ималъ прикритата мисълъ — да заблуждава турската властъ, а отъ друга страна да върши своята апостолска и родолюбива дейность. Сдруженъ съ свои вѣрни другари, които посвещава въ дѣлото на свободата, самъ

¹⁾ Ст. Чилингировъ, Стефанъ Караджа. Живописни бележки. Библиотека „Добруджа“ № 7. София-1918. Стр. 14.; З. Стояновъ, Четитѣ въ България, стр. 232.